

บทที่ ๖

ฟ้าสีเทา...สายฝนโปรยปราย ละอองน้ำส่งผลให้อากาศเย็นจัด ดวงตาคมสีดำสนิทมองฝ่าม่านน้ำขนาดยักษ์ที่สามารถแปรเปลี่ยนให้อารมณ์คนชุ่มฉ่ำเพียงแค่มอง ทว่าสำหรับวาทีนแล้ว สิ่งทีสะท้อนออกมาคือความว่างเปล่า ไอบุ่นจากความร้อนบนแก้วเซรามิกสีขาว ปราศจากลวดลายใดๆ ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองยังหายใจอยู่

ร่างสูงโปร่งยืนพิงระเบียงของคอนโดฯ ภายในห้องชุดท่าเลงามริมแม่น้ำเจ้าพระยาอย่างน่าหวาดเสียว เขาไม่ลืมหรือกว่านี่คือชั้นที่ยี่สิบห้า แต่ไม่มีประโยชน์ที่จะคิดถึงเรื่องนั้น เพราะตอนนี้เขาก็เหมือนถูกผลักให้ลงจากที่สูงอยู่แล้ว ระยะทางระหว่างข้างบนถึงข้างล่างที่เขาเคยมั่นใจว่ามันปลอดภัยมาตลอด ตัวเขาถูกรัดตรึงด้วยด้ายแดงแห่งพรหมลิขิตอย่างแน่นหนา ไม่มีทางที่มันจะขาดสะบั้นลงด้วยเพราะระยะเวลาที่เขาเพียรถักทอมันมานานถึงเก้าปีเต็ม

เก้าปีแห่งความรักที่เปี่ยมไปด้วยความอ่อนละมุนของจิตใจ มีความหวัง ความฝัน หรือแม้แต่ชีวิตที่เคยเปราะบางก็กลับมีชีวิตชีวา มันคง กระทั่งรู้สึกถึงลมหายใจแผ่วเบาทุกวินาทีได้อย่างน่าประหลาด

แต่ทุกอย่างก็หายวับ...ราวกับแสงปลายสะท้อนจากกล้องถ่ายภาพ วาบ
เดียวหายไปแล้ว สุดท้ายเหลือเพียงแค่...อดีต

"ฮึ..." วาทินทำเสียงลงลำคอ ไม่เชิงว่าตอนนี้เขารู้สึกอยากจะทำ
คำชีวิตหรือเยาะเย้ยโชคชะตากันแน่ ภายในห้องที่สว่างไสวหาก
บรรยากาศดูมืดหม่นของเขา โต๊ะเล็กข้างโซฟาสีขาวตัวยาวมีโทรทัศน์
ไร้สายเครื่องเล็กวางอยู่บนนั้น แต่หูของมันไม่อยู่ในที่ที่ควรจะอยู่

มันตกอยู่ตรงไหนเขาไม่รู้ มันอาจจะกลายเป็นเศษซากสังเว
ศโศกนาฏกรรมแห่งความรักอันขมขื่นของเขา วาทินปาหูโทรทัศน์ใส่
กำแพงหลังจากเขาตะโกนร้องอย่างคนบ้าคลั่งเพื่อร้องหาเหตุผลต่อ
คำง่าย ๆ ของพรรณกรว่า 'เราเลิกกันเถอะ'

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีพิธีรีตองของการบอกเลิก
อย่างที่คนเกือบทั้งโลกปฏิบัติกันราวกับการแสดงชั้นเลิศซึ่งเสกสรร
ปั้นแต่งประโยคขอโทษมาเป็นอย่างดี การตีสีหน้าเศร้าซึม การ
สรรเสริญอีกฝ่ายด้วยคำพูดหอมหวาน ก่อนที่จะเชือดเฉือนหัวใจด้วย
การแล่มันด้วยคำพูดสวยหรูอย่างเช่น 'เธอดีเกินไป' หรืออย่าง
ถนอมน้ำใจว่า 'เราห่างกันสักพักเถอะ'

คำว่าห่างกันแปลความหมายได้เทียบเคียงถึงระยะห่างของ
พรรณกรที่แว่วเสียงฝีเท้าสม่ำเสมอค่อยๆ ก้าวออกไปจากเขา มัน
มันคงมากเสียจนเรียกความเปียกชื้นขึ้นมาที่ขอบตาได้ วาทินอยาก
หัวเราะให้กับเรื่องเง่าที่เกิดขึ้น เขาถูกคนรักบอกเลิกหลังจากประกาศ
ว่าจะแต่งงานเพียงแค่วันสองวัน วาทินมองลงไปด้านล่างพลาจคิดว่า
จะเป็นยังไงนะถ้าเขาร่วงลงไป

เง่า...ยังมีเรื่องที่ต้องทำอีกมาก พรุ่งนี้เขาต้องออกเดินทาง
ไปเจรจางานใหญ่ ความเจ็บปวดแค้นนี้มันเรื่องขี้ปะติ๋ว เขาถอนหายใจ
ราวจะปลดปล่อยออกจากความรู้สึก ยกแก้วจิบเครื่องดื่มก่อนที่หน้า
เพราะมันเย็นชืด ความร้อนจากแก้วเซรามิกหายไปแล้ว วาทินรู้สึก

ว่า...ลมหายใจเขาถูกดูดกลืน

"ไม่ว่าหนึ่ง สอง หรือสาม ความเข้มข้นของน้ำตาลที่ใส่ลงไป ก็ยังถูกจำกัดความด้วยแค่คำว่า 'หวาน' ไม่มีทางจะเปลี่ยนเป็นเปรี้ยว เค็ม หรือขมได้ ว่าไหม...น้ำตาลนี้ต่างจากความรักนะ"

ญาติตาลละมือจากแป้นหลังพิมพ์ประโยคจบของบทความที่จะลงในนิตยสารฉบับหน้าเสร็จ เธอยกมือขึ้นขยับกรอบแว่นก่อนจะถอนหายใจ การจะเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องรักเป็นประจำทุกเดือนคืองานหนักสำหรับเธอ หญิงสาวลูกชิ้นบิตซ์ก็เลยแล้วเดินตรงไปทางห้องแพนทรี จัดการชงกาแฟแก้วที่สองของวันพร้อมกับบอกตัวเองว่า...วันนี้พอแค่นี้เถอะ

แก้วเซรามิกสีแดงที่แถมมากับกาแฟตั้งยี่หื้อหนึ่ง เธอประคองมันไว้ในมือพลางดูไถความร้อนข้างแก้วอย่างอยากจะทำให้มันคลายอุณหภูมิลงโดยเร็ว เป็นเรื่องตลกที่ญาติตาลมักทำอยู่เสมอแม้มันจะไม่ช่วยอะไรเลย แต่เธอก็ยังทำเพราะหมายถึงจะดื่มดำรสชาติดกับกลิ่นหอมละมุนซึ่งช่วยกล่อมเกลาคาวความรู้สึกของเธอได้เสมอ เครื่องดื่มที่ทำให้คุณสมบัติตื่นตัวและผ่อนคลายอยู่ในแก้วเดียวกัน

โจทย์สำหรับบทความในนิตยสารฉบับถัดไปที่เธอได้รับก็คือ 'ผู้ชายกับเครื่องดื่ม' ญาติตาลหัวเราะกับกระดาษใบเล็กที่เจตต์ บรรณาธิการบริหารยื่นให้ นานๆ ครั้งเธอถึงจะได้รับโจทย์มาเขียน ลายมือหัวดับนกระดาษใบเล็กอาจจะมาจากจดหมายของผู้อ่านหรือความนึกสนุกของเจ้าตัวก็เป็นได้ มันเป็นเรื่องน่าปวดหัวไม่น้อย ญาติตาลมั่นใจว่าตอนนี้เธออยากรู้จักการช่อมคอมพิวเตอร์มากกว่าผู้ชายสักคน

ถ้าถามเธอว่าทำไม...ญาติตาลจะตอบว่าเพราะผู้ชายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ประหลาดนะสิ เหล่าบุรุษทั้งหลายที่เฝ้าคร่ำครวญว่าผู้หญิงเป็นเพศ

ที่เข้าใจยากโดยหาวิธีไม่ว่าสตรีทั้งหลายก็ไม่เข้าใจพวกเขาเหมือนกันฉันใดก็ฉันนั้น ทุกอย่างในโลกมักจะประคองตัวไปและสร้างสรรค์สิ่งให้เป็นเหมือนคู่ขนานสะท้อนกันอยู่เสมอ...แม้มันจะกระเทือนกระแทนก็ตาม

ญาติายังจำครั้งสุดท้ายที่เธอพยายามส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้หนุ่มโตะข้างๆ ได้เป็นอย่างดี ในผับแห่งหนึ่ง หนุ่มสาวส่งสายตาคันเป็นความลับอย่างลึกซึ้งให้กันและกัน นี่คือนักจุดมุ่งหมายนอกจากการมาปลดปล่อยและผ่อนคลาย อาทิตย์ต่อมาหลังจากการแลกเบอร์โทรศัพท์ การดูหนังด้วยกันครั้งแรก อาหารมื้อแรก ญาติาก็พบว่าเขามีแฟนอยู่แล้ว ความตื่นเต็น้จนขนหัวแทบลุก การพยายามปั้นแต่งสีหน้า ทำใจกลั้สตาเขาในครั้งแรก ทุกอย่างดูเปล่าประโยชน์

แล้วมันก็หมุนกลับมาอยู่ที่จุดเริ่มต้น เหมือนชาร์ตที่แสดงกระบวนการทำงานประหลาดของบริษัทลึกลับแห่งหนึ่งถึงขนาดที่เธอต้องก้าวออกมาแล้วอุทานว่า 'เฮ้ย อะไรกันนี้' มีหลายอย่างที่ญาติไม่เข้าใจ เธอเหนื่อยมากเหลือเกิน เธออยากมีความรัก อยากมีใครสักคนมาอยู่เคียงข้างกัน แต่ก็ไม่อยากเป็นหนึ่งในขั้นตอนของกระบวนการประหลาดนั้น เวลานี้เธอจึงพัก บอกตัวเองว่าขอเวลาลึกนิตแล้วจะเริ่มใหม่...มันต้องมีใครที่ใช้สำหรับเธอ

แต่ระหว่างพักเธอกลับรู้ลึกลับผ่อนคลาย เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องทนปั้นแต่งสีหน้าใส่จริตแล้วอุปโลกน์ว่านั่นคือเธอ ญาติฯขมวดคิ้วพยายามนึกว่าเ้าครั้งสุดท้ายที่เธอส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรนั้นมันเมื่อไหร่กัน สองปี สามปี สี่ หรือห้า อาจจะมากกว่านั้นซึ่งมันก็ไม่สำคัญแล้วละ จริงๆ เธออาจจะต้องการความรักก็ได้นะ...แต่คงต้องเป็นอะไรที่ข้ามขั้นตอนนิดหน่อย

แบบที่ไม่มีมาสบตากันอย่างเขินอาย ไม่มีการส่งสัญญาณลึกลับอย่างแทบเป็นแทบตายด้วยสายตาที่ใส่จริตอย่างเต็มที่ หรือไม่ต้องทำ

ใจกล้าเริ่มบทสนทนาอันตะกุกตะกักก่อน ถ้าจะให้ดีควรเป็นอะไรที่สบายๆ กว่านั้น ญาติหัวเราะกับความคิดแปลกๆ อย่างการจดทะเบียนสมรสทันทีที่พบกันแค่หนึ่งคืน นี่เธอคงอยากให้ชีวิตมันง่ายกว่านี่สินะ...แต่ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ใครๆ ก็คิดกัน

‘ผู้ชายกับเครื่องดื่ม’ ข้อความนี้ดูประสัทท์ในความคิดเธอ เจตต์มองอย่างไม่ชอบใจเมื่อเห็นเธอหัวเราะดั่งขึ้นเรื่อยๆ ทศนคติของเจตต์ต่อญาติคือลูกน้องเขามีจิตผิดปกติเกี่ยวกับความรัก ไม่ได้หมายความว่าเธอเบี่ยงเบน ไม่ได้หมายความว่าเธอชลาดถแล้ว แต่มันหมายถึงอะไรที่น่าเหนียวใจมากกว่านั้น ‘อะไร’ ที่มันเป็นแบบ...อ้อ เขาคิดว่าเธอเฉยชา เจตต์ไม่ได้คิดว่าเธอเฉยชาจริงๆ หรือก แต่ญาติพยายามทำให้ดูเป็นแบบนี้มากกว่า

เจตต์เป็นชายหนุ่มวัยสามสิบสอง สถานะตอนนี้คือพ่อม่ายที่ได้สิทธิ์เลี้ยงดูลูกสาวคนเดียว ภรรยาลูกครึ่งสาวสวยทิ้งเขาแล้วเดินทางไปอยู่เมืองนอกอย่างไม่แยแส ตอนนั้นเจตต์ทำเพียงแค่ออกไปเที่ยวบอกรับเพื่อนๆ ว่า ‘ถูกเมียทิ้งวะ’ มีหลายคนอยากปลอบใจ แต่จะทำได้ในเมื่อเจตต์ดูจัดการเรื่องต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ทุกคนเลยเพียงแค่ออกไปเที่ยวแล้วบอกว่า ‘ไปกินเหล้ากันเถอะ’

เขาเป็นเพื่อนกับพี่ชายญาติ รู้จักกันมานานตั้งแต่เธอยังอยู่มัธยมปลายและเจตต์อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัย เมื่อแรกทั้งสองเหมือนมีอะไรที่เข้ากันได้จนนึกคบหากันเป็นแฟน แต่พอได้เข้าใกล้กันอีกนิดพวกเขาถึงพบว่ามันไม่ใช่ ก็เลยถอยกลับมาอยู่ที่จุดเดิมแล้วสร้างคำจำกัดความของพวกเขาที่ไม่ใช่แฟนแต่ใกล้ชิดกันอย่างคำว่า ‘เพื่อนสนิทมากกก’ ขึ้นมา แน่นนอน...พวกเขาลากเสียงยาวเสมอเวลามีคนถามว่าทั้งคู่เป็นอะไรกัน

"นี่อะไร" ญาติชายขยับกรอบแว่นราวกับจะปรับเปลี่ยนให้ชัดขึ้นเมื่อ

เธออ่านข้อความนั้น

"หัวข้อสำหรับฉบับหน้า...แล้วกรุณาพูดจาให้มีหางเสียงหน่อย" เจตต์บอกก่อนตบท้ายด้วยคำเตือนที่เขามักเอ่ย ซึ่งผลจากคนตรงข้ามคือไม่ทำตาม ไม่สนใจ หรือการถามกลับว่ามีปัญหาอะไรไหม...เสมอมา

"ตกลงซะมิด" เธอยังคงหัวเราะและเตรียมที่จะโยนกระดาษนั้นกลับคืน

"ปฏิเสธจนเท่ากับไล่ออก" เจตต์ยกแก้วกาแฟขึ้นมาจิบ ยกคิ้วให้อีกฝ่ายด้วยท่าทางราวกับกำลังนั่งตากอากาศริมชายทะเลอยู่

"เผด็จการไม่เปลี่ยนแปลงนะ"

"เฉพาะกับเธอเท่านั้นแหละ ใครใช้ให้พูดกับหัวหน้าแบบนี้กัน"

"เพราะเป็นนายแหละฉันเลยพูดแบบนี้" ญาดายิ้มกว้าง กำกระดาษไว้ในมือก่อนที่จะลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องไป เธอรู้ว่าเจตต์ไม่ว่าอะไร...ทั้งคู่เข้าอกเข้าใจกันดี

ปีที่ญาดาสำเร็จการศึกษา เจตต์ได้เริ่มทำนิตยสาร ด้วยครอบครัวมีธุรกิจโรงพิมพ์เป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ทุกอย่างจึงราบรื่นกว่าที่คิด เธอเลยโทรไปบอกเขาว่า 'ฉันจะทำงานกับนาย อะไรก็ได้แล้วแต่นายจะสั่ง' วันต่อมาเธอไปหาเขาพร้อมกับที่เจตต์โยนหน้าที่เออี่มาให้ ทำงานได้ไม่นานก็มีกระดาษพร้อมลายมือหวัดๆ ของเจตต์เบะที่หน้าจอคอมพิวเตอร์...ซงกาแพให้ฉันตอนเช้า ไปประชุมกับฉัน ส่งเอกสารสำคัญ รับคนเข้าทำงาน ตรวจสอบบัญชี เช็คแผนการตลาดใหม่ ไปดูงานหนังสือแทนที่ กินข้าวกับแม่แทนหน่อย รับลูกให้ด้วย ท่อตันวะ โทรเรียกช่างให้ที แล้วล่าสุดก็คือเขียนคอลัมน์เพราะไม่มีคนแล้ว ซึ่งญาดาก็ทำโดยไม่บิปรากบ่นอะไรในเมื่อรู้ดี บ่นไปก็จะได้คำตอบว่า 'ก็เธอบอกว่างานอะไรก็ได้แล้วแต่นายจะสั่ง'

เจตต์กับเธอเลยเป็นแบบที่ใกล้ชิด เพียงแต่ไม่ใช่แบบที่ทุกคน

คิด ซึ่งคนที่เข้าใจก็คงมีไม่กี่คน...

ออกจากห้องทำงานของเจดต์ เธอก็ไปนั่งประจำที่แล้วคลีกระดาศยับๆ ในมือ พยายามรีดมันให้เรียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ อ่านทวนมันซ้ำไปมา...บางทีคนเราก็อ้างเปรียบเทียบ ทุกอย่างเลยไม่ว่าจะเป็นอ้วนกับผอม ดำกับขาว สั้นกับยาว สวยกับซี้เหร่ นี่ก็เหมือนกัน คำเปรียบเทียบข้างต้นคงธรรมดาไปก็เลยนึกสนุกอยากหาอะไรแปลกใหม่อย่างเช่น...ผู้ชายกับเครื่องดื่ม ญาติบอกตัวเองว่าไร้หนทาง สองมือของเธอยกขึ้นมาวางบนศีรษะพลาถอนหายใจ จากนั้นก็หยิบกระดาศใช้แล้วมาจดอะไรวางอย่างด้านหลังก่อนเอาไปแปะที่บอร์ดประกาศข้อความมีดังนี้

‘ประกาศฉุกเฉิน! น้องแจ๋วอยากรู้ว่าผู้ชายเหมือนน้ำอะไร พลังนี้ จะตั้งกล่อง ช่วยหย่อนบัตรด้วย’

นั่นคือมาตรการขอความช่วยเหลือเบื้องต้นจากบรรดาชายหนุ่มเจ็ดชีวิต ส่วนหญิงสาวอีกหนึ่งนอกจากเธอนั้นก็คือแม่บ้าน ทุกคนเข้าใจคำว่า ‘น้องแจ๋ว’ และ ‘หย่อนบัตร’ เป็นอย่างดี น้องแจ๋วหมายถึงญาติ ส่วนหย่อนบัตรหมายถึงความคิดเห็นต่อคำถามที่ประกาศเขียนในกระดาศแล้วเอามาใส่กล่องที่เธอตั้งไว้ ซึ่งวิธีนี้สำหรับญาติแล้วบางทีก็ได้ผล แต่บางทีก็ไม่...เหมือนเช่นครั้งนี้

"ผู้ชายเหมือนเบียร์ ดื่มได้ซดได้ แม้จะมันแต่มันก็ทำให้คุณมีความสุข" ญาติเปิดกล่องหยิบกระดาศใบแรกมาอ่านเสียงดังแล้วหน้าหน้า พอมองออกได้เลาๆ ว่ากระดาศแผ่นต่อไปจะต้องประสบกับอะไรบ้าง

"ผู้ชายเหมือนน้ำส้ม...หวาน หอม ดีต่อสุขภาพ และเหมาะสำหรับผู้หญิงเพราะทุกคนคือนางเอก" ญาดาเบ้าปากแล้วอ่านไปต่อไป

"ผู้ชายเหมือนน้ำลำยอง จริงใจ จริงจัง ดีต่อสุขภาพ รักษาได้ แม้กระทั่งโรคร้ายในใจเธอ" ญาดาถอนหายใจแล้วอ่านไปต่อไป

"ผู้ชายเหมือนเบปซี่ ขยันขันแข็ง สดใสซาบซ่า เพราะพวกเราเต็มทีกับชีวิต" ญาดาทำหน้าที่แล้วอ่านไปต่อไป

"ผู้ชายเหมือนน้ำ XXX พร้อมทั้งจะสร้างชีวิตใหม่ให้กับเธอ" ญาดากลอกตาอ่านประโยคที่เธอคิดว่า 'บัดซบมาก' ดังเป็นพิเศษก่อนที่จะเหล่สายตาไปทางคนที่นั่งโต๊ะข้างๆ ศุวิลกำลังยิ้มกว้างมาให้ปากกาในมือหมุนไปมา สายตาชี้เล่นมีแววทำทนายอย่างนึกสนุก

ญาดานับหนึ่งถึงสิบในใจพลางสูดลมหายใจลึกๆ เสียงหัวเราะของพวกบ้ารอบตัวดังประสานกันไม่หยุด เธอน่าจะชินแล้วกับเรื่องพวกนี้ แต่บางเวลาเธอก็นึกอยากจะหักคอชายหนุ่มทั้งเจ็ดคนหรือไม่ก็ทำอะไรสักอย่างที่จะทำให้ทั้งหมดเลิกบ้าเสียที

"ทำไมละ ใช้ไม่ได้เธอ" ศุวิลลุกขึ้นยื่นหน้าเข้ามาไหลเธอมา มองกล่องกระดาษที่วางเปล่า ญาดากำลังเตรียมที่จะโยนมันทิ้ง

"นายคิดว่ามันตีพิมพ์ได้หรือไง นาโมโหชะมัด" เธอเปลี่ยนใจ โยนกล่องไว้โต๊ะ ส่งก้อนให้อีกฝ่ายพร้อมกับทิ้งตัวลงนั่ง

"คนเขาอุตส่าห์ช่วยแท้ๆ..." ศุวิลโน้มตัวลงมากกระซิบข้างหูก่อนที่จะดึงตัวขึ้นแล้วเอ่ยเสียงดังต่อว่า "ทำคุณบูชาโทษ"

"ใช่ๆ" ลูกคู่ทั้งหกขานรับ

"มาขอความช่วยเหลือเองด้วย"

"ใช่ๆ" ลูกคู่รับอีก

"ขอบคุณสักคำไม่มี"

"ใช่ๆ ไม่มี"

"คนเราสมัยนี้เลี้ยงน้ำใจเนอะ"

"ใช่ๆ ละ..." เสียงทุบโต๊ะดังปังก่อนที่ลูกคู่จะขานรับเสร็จ ทุกคนปิดปากเงียบ รู้สึกถึงความร้อนตึกรึมมากกว่าปกติกรุ่นรอบคนที่โดนรุมเมื่อครู่ ชายหนุ่มทั้งหกทำที่ก้มหน้าก้มตาทำงาน คงจะมีคนเดียวเท่านั้นที่ยังคงยิ้มเผล่ออยู่ ญาดาหันกลับไปมองเขา

"พวกนายมันไร้ประโยชน์" แล้วเธอก็เดินจากไป ทิ้งให้อีกฝ่ายอ้าปากค้าง

"วินด์...มีงแพ้อีกแล้ววะ" หนึ่งในลูกคู่ทั้งหกลุกขึ้นพูดกับคิวิล

"ใช่ แพ้อีกแล้ว" ลูกคู่ที่เหลือขานรับพร้อมกับเสียงโห่ฮา

คิวิลยกไหล่ที่ยกนี้ญาดาชนะ เขาจะเดือดร้อนทำไมในเมื่อเธอชนะเสมอมา

หลังจากเจอเรื่องน่าปวดหัว เธอจึงเปลี่ยนเป้าหมายเป็นโทรศัพท์เครื่องเล็กกับตัวเลขหลายหลักที่ไม่ได้โทรหามานาน ยิ่งไงเพื่อนเพศเดียวกันย่อมสำคัญเสมอ แล้วเธอก็มักได้คำตอบที่ดีจากเพื่อนที่น่ารักทั้งหลาย บางทีความช่างฝันของผู้หญิงที่บางครั้งทำให้เพศตรงข้ามสยงมันก็ใช้ได้ดีเหมือนกัน คำตอบที่ญาดาได้จึงเข้าท่าเข้าทางกว่าเรื่องล้อเล่นของชายหนุ่มทั้งเจ็ดมาก

แล้วต้นฉบับเธอก็สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีแม้มันจะลำบากกว่าที่คิดไว้ก็ตาม สามปีมานี้เจตต์เปิดตัวนิตยสารใหม่ไปสามฉบับ คนทำงานเจ็ดคนเท่าเดิม นอกนั้นเป็นฟรีแลนซ์ อัตราจ้างตามแต่ความยุ่งของงาน หนึ่งในสามฉบับเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงยุคใหม่ ทุกอย่างลงตัว คอลัมน์ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องที่หามาแปลเอา รูปถ่ายก็ไม่ใช้เรื่องยาก มีบทความสองสามเรื่องที่เขาเขียนได้โดยผู้ชาย อย่างเช่นเรื่องอาหารที่เทียว แต่คอลัมน์ไลฟ์สไตล์เจตต์กลับต้องการอะไรที่เป็นผู้หญิงมากกว่านั้น เขาหาคนมารับผิดชอบต้นฉบับไม่ทันปีกรแรกของหนังสือ นั่นจึงเป็นที่มาของกระดาษยับกับลายมือหวัดๆ ที่แปะไว้หน้า

จอกอมๆ ของเธอ พอญาติาดำเดินเข้าไปจะถามเขาก็เอ่ยขึ้นก่อนว่า

"ไลฟ์สไตล์ผู้หญิงถ้าไม่ให้ผู้หญิงเขียนแล้วใครจะเขียน ที่นี่นอกจากแม่บ้านแล้วคนที่ดูเหมือนจะใช้ผู้หญิงก็มีแต่เธอเท่านั้น ถ้าไม่อย่างนั้นก็หาคนมาแทนซะ ต้นฉบับขอมะรินนี่ เดี่ยวไม่ทัน" ญาติาดำเม้มปากแน่น ไม่เคยเลยในชีวิตที่เธอจะคิดอยากเกิดเป็นผู้ชายเท่าครั้งนี้ และญาติาดำก็นึกไม่ถึงด้วยว่าเจตต์จะชอบที่เธอเขียน เลยโยนงานรับผิดชอบคอลัมน์นั้นมาให้ จริงๆ เธอแอบคิดว่าเขาอาจขี้เกียจหาคนใหม่มาทำงานแล้วก็ได้

เสียงโทรศัพท์ดังเธอออกจากความคิดที่ง่วงประจำวัน ญาติาดำวางแก้วกาแฟในอ่างล้างจานก่อนที่จะรีบเดินออกมาตามเสียงร่ำ มีเวลาไม่มากนักสำหรับการรอคอย วันนี้ออฟฟิศว่างเปล่า ทุกคนทำงานในส่วนของเดือนหน้าเสร็จเกือบหมดแล้วจึงมีบ้างที่อยากจะหายหัวไปเจตต์เองก็ไม่ได้เข้มงวดอะไรตราบใดที่ยังมีงานลงในนิตยสารฉบับหน้า

ที่จริงการมีคนทำงานไม่กี่คนกับโต๊ะไม่กี่ตัวเป็นเรื่องง่ายที่จะทำให้ออฟฟิศดูโล่งมากกว่าที่ควรจะเป็น ญาติาดำบัดหนังสือไร้สาระไม่เกี่ยวกับการทำงานบนโต๊ะของเพื่อนซึ่งควบตำแหน่งคอลัมน์นิสต์เรื่องอาหารกับเป็นตากล้องไปพร้อมๆ กัน ก่อนทำหน้าที่ยุ่งเมื่อพบว่ากำลังเผชิญกับโต๊ะทำงานที่รกที่สุดในโลก

"สวัสดีค่ะ" เธอถอนหายใจว่าในที่สุดก็เจอโทรศัพท์ แล้วกรอกเสียงลงไป

"ขอสายวินด์หน่อย" น้ำเสียงทุ้มจากปลายสายอย่างคนที่เคยชินกับการสั่งการ

"วินด์ไม่อยู่ค่ะ มีอะไรค่ะ..." ไม่ทันจบประโยคปลายสายก็แทรกมา

"งั้นเจตต์ก็ได้"

"เจตต์ก็ไม่วู่ค้ะ"

"แล้วว้ครออยู่ว้าง" เขวถวมถ้อ ญวตามองรอบตัวก่อนจะมวหยุด
ที่กระจกบวหนึ่งซึ่งในนั้นสะท้อนภวเธอเป็นเงววว

"มีฉันคนเดีวค้ะ ถ้วคุณมีอะไรฝวกฉันไว้ก็ได้อ้ะ หรือจะให้อ..."

"กรี้ก...ตืด...ตืด..." ปลวยสวยววงไปแล้วก่อนที่เธอจะทันพุดจบ
ญวตามองหู่โทรศัพท้ก่อนววงลงไปเดีม เรื่องแค่นี้ไม่สมวารถกวน
อววมณัเธอได้ บวงที่เธออวจจะเจอเรื่องเง่งมวมวเยอแล้วก็ได้

ญวตวบอกตัวเองเสมอวว...นึ่งไว้เป็นดี